

JASON PINTER

MÄRK

Proloog

Surmaga silmitsi seistes mõistsin, et ükski müüt teise ilma minemise kohta ei ole õige. Ei olnud valgust tunneli lõpus. Elu ei jooksnud mul silme eest läbi. Ei olnud laulvaid ingleid, tuhandet neitsit ning mu hing ei vaadelnud lae all hõljudes maha jäävat keha. Mõistsin ainult ühte asja, nimelt seda, kui väga tahtsin elada.

Vaatasin püstolit, mille õlisel pinnal sillerdas kuuvalgus. Surma lehk oli lämmatav. Õhk haises tulise püssirohu, vere ja mädanemise järele ning kõik hakkas minu ümber pimedaks muutuma. Mu hirmunud pilk liikus kehale jalgade ees ning nägin padrunki, mis vedelesid punase vere loigus.

Minu vere.

Toas oli veel kaks elusat meest. Olin neid mõlemat varem kohanud.

Veel paari minuti eest arvasin, et olukord on minu kontrolli all. Teadsin, et mõlemad mehed soovivad minu surma ja sedagi, et nende põhjused on väga erinevad.

MÄRK

Ühe mehe näol põles niisugune isiklik viha, et juba selle nägemine pani tundma, et vikatimees on mulle järele tulnud. Teise mehe nägu oli külm, tuim ja asjalik, justkui oleks minu surm ainult ülesanne, mis tuli korda ajada. Ma ei suutnud mõtlemata jätta...

Inimemotsioonid olid olnud minu kirg.

Süütunne.

Kirg.

Armastus.

Julgus.

Iha.

Ja hirm.

Kahekümne nelja eluaasta jooksul olin neid kõiki aeg-ajalt tundnud.

Kõiki peale hirmu. Viimase kolme päeva jooksul oli kogu hirm, mille olin majale võlgu, ässades tagasi makstud.

Inimtunnete musta ja valge võrdlemine oli minu kirg. Vahepealse halli uurimine minu kutsumus. Inimese piiride ja piirangute välja uurimine ning massidele teadvustamine oli minu jaoks insuliin. Kolisin New Yorki, sest siin pakuti mulle võimalust uurida seda kõike suuremas mastaabis, kui kunagi ettegi olin kujutanud. Siin oli mul võimalus paljastada tähelepanuväärseid lugusid, mida polnud kunagi räägitud.

Kuul minu rinnas saatis külmi judinaid mööda selgroogu. Keha parem pool oli täiesti tuim ja iga hingetõmme oli nagu katkisest kõrrest muda läbi imemine. Kui padrun minusse tungis, liha rebestas ja keha nagu katkise kaltsunuku ruumi teise otsa lennutas, eeldasin, et tunnen pimestavat valu. Kõrvetavat kuumust. Piina, mis lainetab kättemaksuhoiuliselt läbi keha. Kuid valu ei olnud.

Selle asemel oli ainult kohutav tunne, et mingit tunnet ei ole.

Kui lamasin seal surevana, mõtlesin neile hinnalistele hetkedele, mis kaoksid, kui püstol uuesti tulistaks, kui oranž leek uuesti

pimedust valgustaks. Surm saabuks enne, kui sellest arugi saaksin.

Kas ma oleksin pere loonud? Kas mulle oli tulevikus mõeldud suurem korter, kui see närune ülehinnatud rendiurgas, mille üks oli nüüd kuriteopaigana kinni pitseeritud? Kas ma oleksin lapsi saanud? Poja või tütre? Kas oleksin nad just selles linnas üles kasvatanud, kuhu alles paari kuu eest ootusärevalt saabusin?

Võib-olla jääksin vanaks ja haigeks ning sureksin loomulikel põhjustel. Võib-olla jääksin ma kontserdimajast välja astudes kahekordse bussi alla ja turistid klõpsutaksid mu lõmastatud kehast pilte, kuni jalgrattapolitsei mu keha kontuure kriidiga asfaldile joonistab.

Kuid ei. Siin ma olin, Henry Parker, kahekümne nelja aastane, kehas kuul, mis oli väga lähedal näiliselt äsja alanud elu lõpetamisele.

Ja kui tõde täna koos minuga sureb, siis tean, et surevad veel paljud. Paljud, kelle elu oleks saanud päästa, kui ainult...

Ma ei saanud põgeneda. Viimased seitsekümmend kaks tundi olin pidevalt põgenenud. Täna öösel pidi see kõik lõppema.

Mu keha värises tahtmatult. Mees mustas, kelle näol lasus kivine tõsidus, võttis püstoli ja ütles kaks sõna. Ja teadsin, et suren kohe.

„Anne'i eest.”

Ma ei teadnud, kes on Anne, kuid pidin tema eest surema. Esimest korda nende kolme päeva jooksul polnud mul kuhugi põgeneda.

Ma tahtsin oma elu tagasi. Tahtsin Amanda üles leida. Palusin, et see lõppeks. Olin väsinud põgenemast. Olin väsinud teadmast tõde, võimata seda välja öelda. Andke mulle ainult võimalus see lugu ära rääkida.

Luban, see on seda väärt.

1

Ühe kuu eest

Uurisin kaheteistkümnendale korrusele sõites oma peegeldust liftiustelt. Mu ülikond oli pressitud, triigitud ja harjatud. Lips, kingad ja rihm sobisid täiuslikult kokku. Jälgisin närviliselt Wallace Langstoni, minu kõrval seisvat vanemat meest. Mu pruunid juuksed olid korralikult kammitud ning seisin tikksirgelt. Olin ostnud raamatu uues töökohas esimesel päeval käitumise kohta. Kaanel oli nägus kahekümnendates eluaastates noormees, kelle hammaste hoolduski maksis ilmselt rohkem kui minu ülikooliõpingud.

Turvamees oli mulle andnud ajutise nimekaardi. Ma polnud veel meeskonna täieõiguslik liige, olin alles uustulnuk, kel tuli end tõestada.

„Tee kindlasti enne nädala lõppu pilt ära,“ oli öelnud käheda hääle ja punaste raamidega prillidega valvelauatädi, kelle põsel ilutses suur sünnimärk. „Muidu pean sind iga päev süsteemis

kontrollima ja mul on parematki teha, kui sind iga kuradi päev kontrollida. Saad aru?”

Noogutasin ning kinnitasin talle, et lasen kohe üles jõudes foto ära teha. Ja ma tõesti mõtlesin seda. Ma tahtsin, et mu nägu ehiks Gazette’i nimekaarti võimalikult kiiresti. Viin selle ise trüki-kotta, kui neil pole aega.

Kui ukсед avanesid, juhtis Wallace mu üle beeži vaipkattega koridori ja mööda sekretärist, kelle lauda ehtis suurte tähtedega kiri New York Gazette. Näitasin sekretärile ajutist nimekaarti. Ta naeratas lahtise suuga ja näris nätsu.

Wallace avas klaasuksed magnetkaardiga. Vaikusesse tungis veider heli, mis kätkes endas kõiki minu unistusi ja eesmärke. Kõrvaltvaatajale oleks see tundunud häiriv ja närviline, kuid minu jaoks oli see rahulik ning kaunis nagu siiras naer.

Sadade näppude klõbin arvutiklahvidel ning pliiatsite sahin paberil tõid naeratuse mu näole. Kümned näod uurisid arvutiek-raani, lugesid e-kirju ja fakse, mis tulid kõikjalt maailmast, silmis nii vaoshoitud ilme, et jäi mulje, justkui kardaksid nad masinatele oma emotsioone reeta. Mõned inimesed karjusid, teised sosistasid. Kui ma poleks oma lõuga enesekindluse väljendamiseks ette lükanud, oleks see põrandale kukkunud, sest mul oli tunne, nagu oleksin sattunud Bugs Bunny multikasse.

„See siin on uudisteruum,” ütles Wallace. „Sinu laud on seal.” Ta osutas ainsale tühjale metalltoolile paberikuhja taga. Varsti istun selle laua taga, silmad arvutiekraanil, telefon käes ning sõr-med klõbistamas klaviatuuril, nagu Red Bulli joov Beethoven.

Olin jõudnud koju.